Ioan Gabriel Patrascu - O dupa-amiaza de ciine

Era ziua mea libera. Asta nu insemna prea mult in cadrul Fortei de Reactie Anti-Canina, asa ca nu am plecat din oras. In schimb am dormit pina la 12. M-a trezit frigiderul care a inceput sa transmita pe reteaua personala mesaje dramatice. "Din cauza stocurilor aflate sub limita de subzistenta ma aflu in imposibilitatea de a garanta siguranta alimentarii corespunzatoare a dumneavoastra, stimate client Electrolux". Si tot asa, vreo cinci minute, pina m-am ridicat din pat si l-am scos din retea. Asta nu rezolva mare lucru, pentru ca in urmatoarele minute avea sa acceseze reteaua metropolitana, sa depuna o sesizare la departamentul Service al firmei Electrolux, o plingere formala catre Oficiul Protectiei Aparatelor Electrocasnice si sa acceseze din nou reteaua personala pe canalul special de Urgente. Cit timp s-a ocupat el de completarea formularelor online pentru obtinerea vizei speciale de acces la Urgente, eu m-am spalat pe dinti, m-am imbracat si am coborit la alimentara din colt.
Era o zi frumoasa de aprilie. Printre blocurile scorojite se strecura un soare molatic. Am aruncat o privire scurta, meditativa, peste mormanele de masini ruginite ce strajuiau aleea. Am tras aer in piept. Pe trepte statea o pisica neagra. Am ridicat din umeri:
- N-am nimic, i-am spus. Nevasta-mea a mincat toti crenvurstii inainte sa plece la serviciu.
A continuat sa ma priveasca impenetrabila. Am dat din mina a lehamite si am coborit treptele, pe linga ea. Am scanat repede aleea in cautarea vreunei haite de ciini. Nu era nici una. Oarecum usurat am sprintat catre alimentara. Un aurolac a incercat sa ma intercepteze, dar l-am fentat ca la rugby si m-am napustit in holul alimentarei. Acolo, o batrina se certa cu filtrul anti-tero.
- Dar este pentru protectia mea, spunea ea, stringind deznadajduita de lesa unui Rottweiler nervos. Nu plec nicaieri fara Bumbi.
- Nu puteti intra cu un reprezentant al speciei canine, repeta filtrul.
- Dar este modificat genetic atestat de Primarie si de Asociatia Proprietarilor de Canine din Tomis Nord, a scincit ea.
- Nu puteti intra cu un reprezentant al speciei canine, repeta filtrul.
M-am strecurat prevazator pe linga Rottweiler si am intrat in liftul care m-a coborit la subsol. Nea Ciupitu, vinzatoru, statea pe un taburet si se uita la televizor, la stiri. Avea vreo saizeci de ani, era burtos, negricios, cu fata ciupita de virusul Ciinele Nebun in copilarie, si se pregatea sa iasa la pensie.
- Sa traiesti, i-am spus. Ce mai e nou?
A ridicat o mina in semn de salut si apoi a mormait:
- Cica negociaza astia cu Liga, la Geneva.
- Aha… Ce vor?
- Pai, ca de obicei… dreptu sa se puiasca in nestire, sa acceseze fonduri europene pentru dezvoltare si alte rahaturi de genu asta.
Am luat un cos si am patruns printre rafturi. O gospodina cerceta conservele de mazare cu un scaner. In acel moment, frigiderul a reusit sa acceseze reteaua personala pe canalul de Urgente si mi-a umplut capul cu mesajul lui cu alimentele insuficiente. Stresat, am

insfacat o cutie cu fiole de tochitura dobrogeana, o fiola de Pinot Noir de Murfatlar din 2083 si un film porno intitulat Blonde in Calduri.
I-am platit lu Nea Ciupitu si m-am aruncat in lift. Am iesit pe partea cealalta a strazii. Din hol am scanat zona. Era o haita de ciini care se invirtea la vreo 70 de metri, spre N-E, cam pe linga spalatoria lu Fane Gingirea. Partea naspa era ca vintu batea exact catre ei. Am accesat programul de blocare a feromonilor, dar era piratat, asa ca rata de succes nu se ridica peste 30%. Am tras aer in piept si am luat-o la fuga. Dinspre coltul strazii a aparut o femeie care fugea disperata, cu o sacosa in brate. In urma ei s-a ivit haita de ciini. Scanerul a identificat-o ca fiind haita lu Mameluc. Nu mai puteam de fericire. Am injurat-o pe femeie si am zbughit-o in directia opusa. La prima intersectie am aruncat o privire scurta inapoi. Femeia pierdea teren. Ar fi trebuit sa arunce dracului sacosa aia. Nici fusta lunga nu o ajuta prea tare. Nu era nici prea tinara, nici prea frumoasa, asa ca nu mi-am mai facut griji pentru ea. Am sprintat catre spalatoria lu Fane Gingirea. Filtrul anti-tero m-a scanat rapid, a zabovit o vreme asupra blondelor in calduri, dupa care mi-a dat unda verde. Fane statea la pupitrul de comanda si se hlizea.
- Ba, vreau si io filmu ala! a zis el, de cum am iesit din lift.
- Du-te dracu! Abia l-am luat.
- Da-l bre, sa-l copiez!
Nervos si excedat de mesajele frigiderului i l-am intins. Fane avea vreo 40 de ani, din care 20 ii petrecuse in Forta de Reactie Anti-Canina, pina cind, intr-o misiune, l-a muscat un maidanez care i-a transmis virusul Ganglionul 9.37. Virusul i-a atacat ganglionii printr-o metoda noua, neacoperita de anti-virusul Dog Defender 70, care inca nu-si actualizase baza de date din cauza unei caderi a retelei metropolitane datorata unor lucrari efectuate de Regia Autonoma a Apelor Menajere exact peste cablul de fibra optica al Primariei. Sistemul lui imunitar s-a prabusit si a contractat citeva boli, printre care si hepatita M, asta chiar in spital, pe cind il tratau de viroza pulmonara. A iesit la pensie pe caz de boala si dupa un proces de 2 ani cu Regia de Apa a obtinut niste despagubiri cit sa-si deschida spalatoria auto. Dupa care s-a terminat petrolul. Spalatoria lui s-a transformat in muzeu.
- Vreau sa ies pe partea ailalta! i-am transmis lu Fane.
- Iesi, iesi… da intii… a zis el, batind sugestiv in casa de marcat.
- Ai al dracu! Si pe mine ma pui sa platesc?
Datorita pozitiei intre doua cvartaluri de blocuri, spalatoria lu Fane Gingirea trecuse rapid de la statutul de muzeu la cel de refugiu semi-oficial. Contra unei mici taxe, puteai sa te adapostesti de haite si eventual sa iesi pe strada care dadea inspre celalalt cvartal de blocuri. In felu asta, haitele trebuiau sa ocoleasca vreo juma de kilometru. Mi-am virit degetul in casa de marcat. M-a compostat. Pe cind ma indreptam catre lift, a intrat femeia cu sacosa. Era transpirata si gifiia. Din fusta ei atirnau niste franjuri. O smotocisera un pic, dar cel putin salvase sacosa. Din hol am scanat zona. Haita lu Mameluc se apucase sa inconjoare cvartalu de blocuri. Aveam timp. Am tisnit catre blocul meu. Am evitat un Martor al lui Iehova care imi intindea un pliant in care oamenii si ciinii traiau impreuna fericiti, pe o cimpie verde si m-am napustit in scara blocului. Acolo ma astepta administratorul.
- Buna ziua, a rostit el cu repros.
- Buna ziua, am morfolit eu cuvintele, incercind sa trec pe linga el.
N-am reusit. M-a apucat de nasturele de la haina si a inceput sa traga.

- Stiti ca diseara avem sedinta de bloc, de la ora 6! a rostit incruntat.
- Da?
- Da! Si nu ati venit la ultima sedinta, ba nici la penultima si, daca ma gindesc bine, nu-mi aduc aminte sa va fi vazut vreodata pe la vreo sedinta!
- Pai… stiti… cu slujba asta a mea…
- Ei… ei… toti avem problemele noastre! a zis el, care era pensionar. Va asteptam la sedinta! Diseara! Ora 6! Nu uitati!
- Nu uit, nu uit… am promis eu.
M-am smuls din miinile lui si am intrat in lift. Cind am bagat fiolele de tochitura dobrogeana in frigider, acesta a scos un mormait de satisfactie si a incetat cu mesajele. Am luat o fiola de tochitura, mi-am injectat-o, dupa care m-am intins pe canapea, rasuflind usurat. Dupa citeva secunde, gustul mi-a izbit creierul. Era exact asa cum trebuia sa fie o tochitura dobrogeana. Se simtea si aroma de carne de oaie si ciupercile si mamaliga si oul, ce mai, marfa adevarata. Facea banii. Dupa aia mi-am virit in ureche stick-ul cu blondele. Pe cind rula genericul si in jurul meu se ridica decorul din pixeli, inchipuind o camera luxoasa, mi-am injectat fiola de Pinot Noir. Nici vorba de Pinot. Era o posirca ordinara care duhnea a doaga. Am injurat printre dinti, dar mi-a trecut supararea cind a intrat in camera o blonda voluptuoasa, imbracata intr-o rochie de seara. S-a lasat in genunchi in fata mea si s-a apucat sa-mi descheie pantalonii. Exact cind tragea fermoarul s-a oprit. "Mesaj urgent. Prioritate zero." Am inceput sa injur. Dupa aia s-a pornit alarma. Mi-am scos stick-ul. Capul meu era plin de surle si trimbite. Patria ma dorea. "Reactie rapida. 5 minute", spunea mesajul. "Reactie rapida. 5 minute." Am sarit in combinezonul de lupta si am deschis camara sa-mi caut arma de asalt, un AK – 94. Acolo era o harababura cumplita. Am strecurat printre dinti citeva cuvinte la adresa nevesti-mii si am tras arma de sub o stiva uriasa de aparate electrocasnice nefolosite. Am coborit treptele ca un virtej, mai repede ca liftul. Duba electrica de interventii rapide ma astepta deja in fata blocului. M-am strecurat pe bancheta ingusta din spate intre Alinuta si Toroipan.
- Hai, ba, odata, m-a luat Sefu in primire, de pe bancheta din fata, intors pe jumatate, plin de scirba. Ce faceai acolosa, ti-o frecai?
Am dat din cap, plin de incredere si de servilism.
- Dormeam…
- Dormeai un cur! a facut Sefu, dupa care s-a luat de Sofer. Baga viteza, in puii mei, ca fura aia si abtibildurile cu sigla bancii pina ajungem noi!
Alinuta era un pusti de 19 ani, abia iesit de pe bancile Academiei Anti-Canine, plin de teorii si de cosuri. Slab, prost hranit, statea pe bancheta tremurind usor si stringind pusca intre genunchi. Mi se facea rau de la stomac doar uitindu-ma la el. Toroipan era un fost benzinar ramas fara job dupa terminarea petrolului, plictisit de viata, mare cit un mal si prost ca noaptea. Sefu cred ca avea vreo 50 de ani si in vremurile lui bune fusese politist adevarat, cica la omucideri, pina cind o zbircise nasol cu ceva si il azvirlisera la munca de jos, la ratatii de la Forta de Reactie Anti-Canina. Soferu era programu românesc Sofer 3.9 updatat la zi. Chipurile stia toate scurtaturile si toate gropile. Noi, astia, eram toata Forta din Constanta. Evident, nu aveam nici o sansa in fata ciinilor. Primaria zicea ca n-are bani, ca are alte prioritati, cum ar fi noua statie de epurare a apei si incurajarea turismului pe litoral. Primaru Mircea Fasole IX din dinastia Fasole locuia intr-un buncar anti-atomic subacvatic din Portu Tomis si circula intr-un HummerDog 23 blindat, cu propulsie atomica si cu dispozitive speciale de protectie impotriva atacurilor biologice, asa ca il

durea in pasarica de problema haitelor. Am luat citeva gropi in plin, am cotit periculos pe niste stradute paduchioase, am depasit fulgerator o hoarda de melci si, in scrisnet de frine, am oprit in fata unei sucursale a Bancii Dacia Fericita si Renascuta. Injurati de Sef, ne-am napustit pe trotuar, in dispozitiv de asalt. Banca se afla la parterul unui bloc de 4 etaje iar pe partea cealalta a strazii se intindea un alt bloc cu 4 etaje, ceva mai scorojit. Usile erau blocate, iar filtrul anti-tero emitea mesaje de stres. O sirena mugea disperata si toca nervii locatarilor ascunsi prin dulapuri. Ne-am masat in spatele dubei, iar Sefu a insfacat, plin de incredere, sistemul audio.
- Bai animalule! a racnit el catre Banca. Identifica-te si preda-te imediat, pina nu vin peste tine!
Raspunsul a fost un schelalait complex. Mi-am activat traducatorul. Liderul haitei vorbea in canina standard.
-… ceea ce ne indreptateste sa folosim astfel de metode! a spus el.
Sefu spumega de furie.
- Bai… crezi ca esti la un seminar? Am zis sa te identifici! Si sa te predai! Si mai repede ca am si alte treburi! Nevasta-mea vrea sa mergem la mall, sa cautam perdele, ai inteles?
- Sintem haita Corcodel 5 si reprezentam un comando al Fortelor Unite Canine!
- Bun! Acum preda-te! Iesiti toti, unu cite unu, fara arme, fara virusi, fara paraziti, fara armuri si cu cozile in pozitie neutra!
- Iesim doar daca ne satisfaceti cererile! Va avertizam ca tot personalul bancii si trei clienti sint ostatecii nostri oficiali si in caz ca nu ne satisfaceti cererile ii vom infecta cu virusul Carpe Canem 1.0!
Seful s-a intors catre mine:
- Ce dracu de virus mai e si asta?
Am accesat imediat reteaua metropolitana. Virusul Carpe Canem 1.0 era cea mai secreta si cea mai periculoasa realizare a laboratoarelor FreeDogs din Geneva. Se transmitea de la ciine la om cu ajutorul unui parazit microscopic, telecomandat, si provoca o degenerare rapida si accentuata a celulelor creierului. In trei ore de la intepatura parazitului omul-victima gindea si se comporta exact ca un ciine de rasa nedefinita. Chiar in acele momente laboratoarele lucrau la patch-ul 1.1 care urma sa produca Schnauzeri uriasi.
Seful nu a fost prea fericit cind a aflat.
- Deci pe labagiii astia de cacanari din asociatiile de protectie a javrelor i-as pune la zid si i-as impusca cu mina mea! a zis el. Iar astia de la FreeDogs sint cei mai rai. Sa-si injecteze ei virusul ala! Si pe toate celelalte!
In acel moment alarma dubei a inceput sa ne transmita mesaje urgente: "Trei haite se apropie rapid. Haita Corcodel 1 dinspre N-V, haita Corcodel 3 dinspre S-E si haita Bimbirdel 1 dinspre E. Total membri estimat: 37. Viteza de deplasare: 25 km/h. Timp pina la contact: 9 minute. Sanse de rezistenta: 13 %. Recomandare: solicitati ajutoare".
- De unde sa solicitam? a intrebat Sefu, dind un pumn in duba.
Dupa aia m-a luat de guler si mi-a zis:
- Te urci pe blocu ala si impusti orice ciine care-l vezi!
Blocu era cel din fata bancii.
- Nu chemam ajutoare, Sefu? l-am intrebat lipsit de speranta.
M-a privit suspect de calm.
- Ba da, papusa. Ia zi tu, pe cine vrei sa chemam?
- Pai… nu stiu… Trupele anti-tero?

- Sigur, ia, cheama-i tu, a zis el, infigindu-mi in ureche stick-ul de comandant de echipa de interventie.
Am accesat reteaua de Urgente si apoi Departamentul Anti-Tero. O voce baritonala, plictisita, mi-a raspuns:
- Da.
I-am transmis toate informatiile si am efectuat o cerere oficiala de sprijin, conform art. 38 din Regulamentul 8358 privind cooperarea dintre autoritatile publice.
- Da, bine, a zis vocea, Sinteti programati pe data de 25 mai, pentru interventie.
- 25 mai? am intrebat eu. Asta inseamna peste 2 saptamini!
- Exact.
- Pai noi avem nevoie acum! Sintem intr-o situatie care potrivit art 38 din Regula…
N-am apucat sa termin pentru ca vocea plictisita, fara sa ridice tonul, mi-a intors-o din zbor:
- Conform art. 42, alin.1, lit.d, pct.3, enunt 8 din Regulamentul de Aplicare a Ordonantei privind Functionarea Fortei Anti-Teroriste din judetul România nr.3458 din anul 2112, precum si conform art.83, alin.8, lit.h, pct.85, enunt 121 din Regulamentul…
N-am mai fost interesat sa aflu continuarea. Mi-am scos stick-ul si l-am virit in urechea Sefului.
- Ai pierdut 2 minute, mi-a comunicat el, dupa care a zbierat catre banca:
- Ce revendicari ai, animalule?
Mi-am luat inima in dinti si am tisnit spre intrarea blocului vecin. Am urcat cele 4 etaje cu viteza fulgerului, apoi, gifiind ca o locomotiva cu aburi, m-am opintit in usa metalica ce da spre acoperis. Bineinteles ca era blocata. Am accesat reteaua blocului si l-am contactat pe administrator. I-am transmis toate mesajele de urgenta posibile. Pe cind il asteptam pe administrator, Sefu negocia la singe:
- Uite care e treaba, smechere… Un elicopter electric hai sa zic ca pot sa-ti fac rost, desi ar dura trei zile numai pina ce o sa termin de completat formularele standard de cerere catre Ministerul de Interne, cel putin 2 saptamini pina cind cererea se plimba pe la toate departamentele si inca vreo 2 saptamini pina o aproba insasi Inalta Comisie Europeana pentru Vehicule si Alte Mijloace de Transport Autopropulsate. Cit timp esti dispus sa astepti?
- Jumatate de ora!
- Bai… asa nu se poate negocia! Fii rezonabil. Hai sa incepem macar de la 2 luni. Desi, eu iti spun… daca miroase ceva Agentia Europeana de Protectie a Traseelor Pasarilor Migratoare din Delta Dunarii, am belit-o amindoi. Aia n-o sa-si dea avizul fara un studiu care sa garanteze ca elicopteru tau electric nu afecteaza in nici un fel habitatul si traseele de zbor ale pasarilor din Delta. Ai idee cit dureaza un astfel de studiu? Cel putin juma de an.
Administratorul blocului era un batrinel slab, nervos, imbracat cu un halat spalacit. Isi tira papucii si basinile catre mine, morfolind ceva in gura strimba.
- Ce e, domne? Ce s-a intimplat? s-a zborsit el.
- Interventie de urgenta! i-am replicat cu vocea mea oficiala. Deschideti imediat usa!
- Ce vorbesti? a facut el mirat. Da' legitimatie ai? De unde stiu eu ca nu esti vreun terorist, ceva?
M-am scotocit dupa legitimatie. Am scos-o si i-am virit-o sub nas triumfator.

- Plasticuri de-astea pot sa fac si io cu aparatu de plastifiat chitantele de plata intretinerii. Mandat ai?
- Ce mandat?
- Mandat! De la procuror!
Sefu s-a bagat pe fir:
- Bula, ai ajuns pe bloc? In trei secunde astia sint peste noi!
- Sefu, avem mandat? l-am intrebat.
- Pen' ce?
- Administratoru nu ma lasa sa urc pe bloc fara mandat de la procuror.
- Bine. Impusca-l. S-a opus unei interventii oficiale. Da-l in ma-sa!
Asa ca l-am impuscat. Oricum ma enerva. Dupa aia am tras in broasca usii, rugindu-ma sa nu ricoseze glontul exact in ouale mele. E adevarat ca intregul combinezon de lupta era blindat dar, oricum, durea al dracu. Am dat usa de perete si m-am napustit catre marginea acoperisului. M-am aruncat pe burta si am luat in colimator haita care tocmai intra pe strada bancii. Am impuscat vreo doi, asa ca ceilalti s-au retras dupa colt.
Sefu ajunsese cu negocierile la o luna si jumatate. Acum era de rezolvat problema Agentiei Europene pentru Protectia Fonica a Cetatenilor. Se parea ca motorul unui elicopter electric depasea numarul maxim de decibeli admisi pentru cartierul respectiv. In ciuda aparentelor, cartieru era clasificat ca zona rezidentiala conform unui Plan de Urbanism vechi de 50 de ani, iar nivelu de zgomot admis era cel mai coborit din oras, cu exceptia cartierului in care locuia primarul.
Urmatoarea haita a aparut din partea cealalta a strazii, dar dupa ce i-am tras un glont in frunte liderului, s-a retras debusolata dupa colt. De a treia nu se mai stia nimic. Nici nu mai aparea pe scaner. N-as putea spune ca am auzit vreun zgomot. Mai degraba am simtit o prezenta in spatele meu. M-am intors speriat, gata s-o impusc si pe Alba ca Zapada. O pisica neagra ma privea linistita. Am scuipat-o.
- A dracu, ce m-ai speriat!
A mieunat.
- N-am ce sa-ti dau. Sint in misiune. Mai rabda si tu pina se intorc femeile de la munca. Alea precis o sa-ti scape niste cirnaciori.
I-am intors spatele si m-am lipit de arma.
- Asa nu se mai poate! a spus Corcodel 5. Vrem sa negociem cu altcineva!
- Da…? a facut Sefu. Si cu cine ati vrea sa negociati? Sa-l chemam pe presedinte? Sau pe primu-ministru? Sau tot parlamentu european?
- Vrem un reprezentant la Ligii!
Asta era buna. Voiau sa negocieze cu un ciine? Liga Universala Canina se infiintase in urma cu vreo 30 de ani, la Geneva, ca o miscare populara, la initiativa mai multor organizatii de protectie a ciinilor, cu scopul de asociere a haitelor evoluate genetic in procesul de conducere a Uniunii Europene. Ea stabilise limba canina standard si cele mai multe organizatii si forumuri ale ciinilor de pretutindeni. Dupa Revolutia Canina din 2102, Liga a devenit o organizatie exclusiv canina, militind pentru un stat al ciinilor si pentru drepturi egale cu oamenii. Toate statele incheiasera o puzderie de tratate cu Liga, asa ca nici dracu nu mai stia care era statutul actual al Ligii. Unii o considerau chiar o institutie UE, similara unui minister. Intr-un fel, cererea lui nea Corcodel asta chiar avea acoperire.
Sefu a tacut o vreme, dupa care a spus:

- Bine, smechere, am vorbit la Liga. O sa trimita un avion rapid. In juma de ora o sa fie aici Haciaturian, diplomatul Ligii.
Despre Haciaturian auzisem tot soiu de zvonuri. Cica era un Saint-Bernard modificat, mare cit un bivol, a carui pasiune era vinatoarea de elefanti. El negociase toate tratatele importante ale Ligii din ultima vreme si tot el purta si actualele negocieri de la Geneva. Chiar si eu imi dadeam seama ca nu-i convenea un astfel de incident, cu ostateci, in timpul negocierilor. Probabil ca o sa-l besteleasca pe nea Corcodel 5 de o sa-i mearga fulgii.
Asa ca juma de ora a fost armistitiu. Cam amortisem cu ochiu lipit de arma dar nu aveam ce sa fac. Ma tot batea gindu sa rulez blondele in calduri dar mi-era ca se prinde Sefu. Pe urma lucrurile s-au precipitat. Pe radar a aparut haita Haciaturian. Al dracu, venise cu un alai intreg. Erau cel putin 50. Sefu a inceput sa zbiere:
- Deci, nu misca nimeni! Vine diplomatu Ligii! Care trage un vint fara sa anunte il impusc si p-orma il tai in bucati si-i pun sare! Liniste! Nu vorbeste nimeni, pe nici un canal, sub nici un motiv!
M-am ridicat un pic, sa vad mai bine. In mijlocu strazii zacea duba, ca o vaca moarta in sant. Linga ea, intinsi pe burta, Sefu, Alinuta si Toroipan. Dinspre capatul strazii se vedea ceva agitatie. O cohorta de ciini se apropia incet. In fruntea lor era un Saint-Bernard urias, de-a dreptul diabolic. Cred ca daca se intilnea cu un elefant, ala care se scapa pe el era elefantu. Cind au ajuns in dreptu bancii s-au intimplat mai multe chestii. Mai intii, Haciaturian s-a pornit sa latre:
- Corcodel, timpitule, iesi imediat si elibereaza ostatecii, ca imi strici toate aranjamentele la Geneva, mortii si ranitii cui te-a modificat!
Dinspre banca se auzeau doar niste schelalaituri intraductibile. Dupa aia scanerul a inceput sa urle: "Haita lui Bimbirdel 1 in proximitate. Haita lui Bimbirdel 1 in proximitate". Nemernicii erau amestecati cu haita lu Haciaturian. Asta pina cind s-au repezit pe scarile blocului.
- Bula! Fugi de-acolo! a racnit Sefu.
Ee… exact in clipa aia mi-am pierdut capu. M-am intors catre usa si am ridicat arma. Undeva, intr-un colt, am vazut pisica neagra, stind linistita. Dupa aia am vizionat vreo 8 zavozi furiosi navalind spre mine. Cind mai aveau citiva pasi s-au oprit. Ori, mai bine zis, au incremenit, care pe unde era, unu in aer, unu cu un picior sus si celelalte jos, altu cu balele atirnind artistic, toti imobili, ca intr-o fotografie de grup de pe vremea strabunicii. O furie cumplita m-a cuprins. Voiam singe. I-am impuscat scurt si m-am intors catre strada. Am impuscat toti ciinii. In nea Haciaturian, negociatoru, am golit un incarcator, sa fiu sigur. Dupa aia am coborit, am trecut pe linga statuile reprezentind Sefu, Alinuta si Toroipan in misiune, am intrat in banca si am omorit comandoul lui Corcodel. Dupa aia s-a intunecat totul si nu am mai vazut nimic.
Cind mi-am revenit, eram pe un pat de spital, legat la aparate, singur intr-o rezerva. Singur, oho, asta insemna ca eram important. Dupa ce mi-am amintit ca il omorisem pe diplomatul Ligii mi-am dat seama si de ce eram important. Probabil ca nu exista o inchisoare suficient de puchinoasa pentru mine. Dupa o vreme, in care am rumegat la diferitele tipuri de inchisori din UE, a intrat un tip. Era scund, gras, rosu la fata si chel. S-a asezat linga mine si fara sa spuna vreun cuvint mi-a infipt un stick in ureche. Erau rezumatele mai multor emisiuni de stiri. Ce pot sa spun? Pe scurt, se pare ca izbucnise razboiu. Sau razboaiele. Intre oameni si ciini pe de o parte, asta era clar. Pe urma mai

erau si altele, mai putin clare, intre UE si asociatiile de protectie a ciinilor, intre proprietarii de ciini modificati si ceilalti cetateni, precum si intre unii ciini si alti ciini, despre care nimeni nu stia nimic, nici macar daca erau ciini. La un moment dat, omu mi-a scos stick-ul si mi-a prezentat o legitimatie pe care scria ca lucra pentru Serviciul de Informatii Interne.
- Cred ca esti constient ca te putem baga la inchisoare pentru tot restu vietii, a spus el.
Am dat din cap. Eram constient.
- Sint unii care te-ar sfisia cu miinile goale, a continuat el. Sint altii care ti-ar ridica statuie. Singurul motiv pentru care nu o fac este ca nu primesc autorizatie de la Primarie. Nici unii, nici altii.
A scos din buzunar un sul de hirtie pe care l-a derulat.
- Citeste!
Am incercat, dar nu am inteles nimic. Ma gindeam numai la oamenii aia care voiau sa-mi ridice statuie. O fi si Fane Gingirea printre ei? ma intrebam.
- Este o intelegere intre tine ca acuzat si statu european. Statu se obliga sa te lase in pace, sa nu intreprinda nici un demers de nici un fel impotriva ta, ba chiar sa-ti asigure protectia, iar tu te obligi sa-ti tii gura.
L-am privit mirat.
- Pai toata lumea stie ce s-a intimplat! am comentat eu, aratind catre stick.
- Lumea nu stie nimic. Si nici nu trebuie sa afle. Nu e momentul.
- Nu pricep!
- Nu trebuie sa pricepi. Trebuie sa semnezi si sa-ti tii gura.
Asa ca am semnat. Omu mi-a lasat un exemplar si a plecat cu celalalt. Dupa o vreme am reusit sa-l citesc. Printre altele, spunea ca am fost victima unui atac psiho-temporal declansat de o entitate necunoscuta care a preluat controlul mintii mele si care a manipulat timpul, dilatind o miime de secunda pina la dimensiunea a 15 minute, timp in care s-a folosit de mine ca sa elimine fizic toti ciinii pe o raza de 50 de metri. Mi se parea o explicatie cam trasa de par pentru retragerea acuzatiilor statului impotriva mea. Cred ca era mai simplu daca ziceau ca fusesem lovit de nebunie temporara. Oricum nu intelegeam de ce trebuia sa-si retraga acuzatiile. Puteau sa ma bage linistiti la inchisoare. Nici chiar eu nu as fi comentat nimic. Puteam sa jur in fata oricarui tribunal ca imi dorisem din tot sufletul sa-l omor pe Haciaturian si pe toata gasca lui. Era, totusi, un amanunt care ma calca pe nervi. Ma tot gindeam la pisica aia neagra pe care am intilnit-o de doua ori. Nu stiu, ochii aia… parca… nu stiu, zau.